

KAR VE DÜĞÜM

Hikâyeler

Bahtiyar Aslan

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1316
EDEBİ ESERLER: 700

T.C.
KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI
16267

ISBN 978-605-155-697-0

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça
belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde,
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve
dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12
İnternet: www.otuken.com.tr
E-posta: otuken@otuken.com.tr

Editör: Ayşegül Büşra Çalık
Kapak Tasarımı: Zafer Yılmaz
Dizgi-Tertip: Ötüken
Kapak Baskısı: Yeditepe Ofset
Baskı: GD Ofset Matbaacılık A.Ş.
Atatürk Bulvarı Deposite İş Merkezi, A5 Blok, 4. Kat, No:47
İkitelli OSB – Başakşehir – İstanbul
Sertifika Numarası: 32211 Tel: (0212) 671 91 00
İstanbul- 2018

BAHTİYAR ASLAN; 15.04.1971'de Elbistan'da doğdu. İlkokulu köyünde, ortaokulu Elbistan'da, liseyi Kahramanmaraş'ta tamamladı (1988). Fırat Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1994). 1998'de yüksek lisansını, 2009'da doktorasını tamamladı. Ardahan Üniversitesi ve İstanbul Kültür Üniversitesi'nde çalıştı. *Türk Edebiyatı*, *Hece*, *Hece Öykü*, *Yedi İklim*, *Bizim Külliye*, *Dergâh*, *Nilüfer*, *Mühür* gibi dergilerde makale, şiir, öykü, röportaj ve denemeleri yayınlandı. 2014'ten beri *Türk Edebiyatı* dergisinin genel yayın yönetmenliğini sürdürmektedir.

Eserleri:

Su (şiir) 2004.

Kalaycının Deddiği (şiir) 2015.

Günebakan-Yeni Türk Edebiyatı Değerlendirmeleri (eleştiri) 2012.

Sessiz Hikâyeler-Cennetin Son Saatleri (hikâye) 2015.

Sessiz Hikâyeler-Kentin Haberi Yok (hikâye) 2012.

Muhan Bali'ye Mektuplar (araştırma-inceleme) 2015.

Bitmeyen Röportajlar (röportaj) 2017.

İÇİNDEKİLER

Leyla ve Aynada Küçük Fugue/ 11

•

Kar ve Dügüm/ 19

•

Leylak Yangını/ 26

•

Nefsinden Başkası Değildir Gömdüğün/ 36

•

Rüya Melekleri/ 46

•

Sen “Yaz” Demeseydin/ 55

•

Yay da Bizdik Ok da/ 64

•

Av/ 72

•

Üç Akrep Zamanı/ 76

•

Geçmiş Bir Rüzgâr İle/ 84

•
Sonsuza Sürdüm Atımı/ 92

•
Korkunun Aynasında/ 101

•
Aramızda Konuşan/ 109

•
Başkası'nın Hikâyesi/ 117

Leyla ve Aynada Küçük Fugue

İRİ SIYAH gözlerini olduğundan daha büyük ve daha siyah göstermek için gözaltlarını, kirpiklerini boyuyor, kaşlarını itinayla alıyor, sonra da kalkıp; “Beni Leyla olarak anlat” diyor. Çocuk ne bilsin! Biraz bön, biraz buruk, biraz cehaletinin(!) doğurduğu utangaçlıkla ama en çok da pişmanlıkla gözlerinin içine bakıyor Leyla’nın. Hemencecik Leyla olan Leyla’nın. Sahi ne çabuk oluverdi bu? “Leyla” diyor, yutkunuyor, “gece” diyor, neden dediğini bilmeden, “çöl” diyor, sonra Mecnun geliyor aklına ama Mecnun demiyor, “ben” diyor... Kızın sırayla önce yüzünde geniş, sonsuz fakat gene de kendinde biten, kimseye geçmeyen bir gülümseme beliriyor; sonra adının anlamını bir cahilin dilinden duymanın tuhaf hazzıyla parlıyor yüzü; / “Ama” diyor, “sadece bu değil, cahilin ağzında hiç kirlenmemiş, kelimenin en saf halini gördüm, onun için belki de bir kelimeyi gerçekten ilk kez sevdim” /; sonra kelimelerin önüne sapsarı döküldüklerini görüyor, gözleri nemleniyor; işaret parmağını yanağına doğru akan siyah damlacıklara set yapmaya çalışıyor; gözleri küçülecek, karanlığı azalacak, belki de bitecek ama onun bittiği yerde aydınlık olmayacak; en sonunda / “İşaret parmağının kalbini bulduğu yerde durup düşünmek mümkün mü?” / gibi gerekli olup olmadığını, o anda gerekli olup olmadığını bilmediği bir sorunun cevab-

bını ararken sönmüş bir kibritin kokusunu getiren rüzgârı dinlemeye başlıyor birden ve dudaklarının kavrulduğunu, çatladığını hissediyor, alelacele çantasını karıştırıyor, rujunu bulup... Fakat bu lilanın kenarlarına incecik bir siyah çekmeli değil miydi?

“Beni Leyla olarak anlat”... Zihninde o tuhaf sahnenin resmi, sesi, kokusu ve ışığı tekrarlanıp duruyor; “Beni Leyla olarak anlat”... “Benim adım Leyla olsun!”... Olsun, pekiyi olsun da?.. İkinci oldu artık, klimayı kapatmalı. Zaten derecesini iyice düşürdüm, donacağım birazdan. Hem ben neden cahil biri olayım ki Leyla’yı anlatmak için? “Bu senin seçimin” dese biri, şaşırmayacak.

“Ama efendim...”

“Sus! Terbiyesiz. Mazeret istemem”...

“Fakat ben...”

“Hâlâ konuşuyor musun sen?”...

Bu öylesi değil işte. -Sabahları bile sokağa, gözlerine kalem çekmeden çıkmadığını, fırına ekmek almaya bile gitmediğini söylemiş olmalı- diye düşünürken, siyahlar içinde, pijama, pardösü ya da yakası daima boynuna gülümseyen bir gömlek, her neyse, hep siyah işte, öylece çıkıp gelen... Böyle bir cümlenin içinden bu cehaletle nasıl çıkabilirim.

“Ama efendim”...

Bu sefer dışına koy noktaları.

“Sus... Bana da dua edeceksen...”

“Fakat ben...”

“Kim değil ki?.. Senin bana duan... Buna benim ihtiyacım var. Anahtarı vereyim mi? İster misiniz?”...

Kim istemez ki? Ama kim isteyecek? Kim söyleyecek istediğini? Hepimizin adına, istediğimizi?

Fakültenin karanlık koridorlarından geçerken geri dönüp usulca bakıyor. Göz göze gelince bakışları anlam değiştiriyor birden. Yüksek tavanlarda incecik bir tül dolaşı-

yor rüzgârda dalgalanarak. Her şey dökülecek gibi. Neye geç kaldık? Neden geçip gittik bazı şeyleri? Leyla olmak ertelenen bir şey oldu, neden? Bahçede, atkestanelerinin dökülen yapraklarına bakarak, bir bankın üstünde sigarasını içecek. Sonra... Bahçenin caddeye inen merdivenlerinde gelip birden koluna girecek... Kokusu... En çok boynunu ele veren kokusu... Esneyerek havayı dolduracak. Saçları rüzgârla ilk kez karşılaşmanın acemiliğiyle uçuşacak. Bu hep böyle olacak, sonsuza kadar. “Ama efendim... Yağmur yağıyor efendim”... Noktaları dışarı koy. “Yağmur nokta nokta yağıyor dışarıya efendim”... Şair olmak, Mecnun olmak sana mı kaldı? “Efendim, Mecnun’un ‘m’si küçük mü olacak?”

Basamaklar bir bir tükendi. Arkasından gelen bir koku bile yok. Öylece gidecek bir otobüs durağında karşılaşma ihtimalinin azlığını cehaletle çoğaltarak. “İlim bir noktaydı, onu âlimler çoğalttı”. Ama ihtimali cahiller çoğaltıyor işte. Öyle bir zamandayız. “Beni aşka davet etse gider miyim?” Noktaları unutma evladım, noktaları dışarı koy. Bak yağmur yağıyor. “Ama efendim”... Bir gitarla gelecek ansızın, o köhne bodruma, mavi haliflekslerin akşama doğru rengini gösterdiği... “Noktaları yüzüne kim koydu? Onları örtmek için neden uğraşıyor?” İnsanı âşık eden sorulardır evladım, sorular aşkın tuzaklarıdır. Bir kadın seni kendine çekmek istiyorsa soruları kullanır. Bir sürü soru bırakır giderken aklına. Sora sora âşık olursun. Sorular tükenince aşk da biter. Öylece kalakalırsın. Bir kelebek gelip tutunur tüllere. Sonbaharın geldiğini anlarsın. Günlerce öylece, kıpırdamadan kalır, kıpırdamadan ölür orada. “Fakat ben...”

Köprü tuhaf bir şeydi işte. Bir şey, şey, kelime bile değil. Köprüleri düşünürken -tamamen sebepsizdir- zihninde bir görüntü belirmezdi. Neden böyle olur? Görüntüsüz kavramlar... Bazen öylece kayboluyor Leyla. Uzanıp düşünmeye başlıyor, yüzünü gözünün önüne getirmek için kıv-

Kar ve Düğüm

GELİP KÖRDÜĞÜM olduğumuz yer işte; bir bebeğin varlığını öperek vedalaşacağız tekilliğimizle. Başka yolu yok. Bu puslu ve soğuk geceyi seçişimizin -yıllar sonra hem de- bir anlamı olmalı. Puslu mu? Üşüyorum ve simsiyah bir şal olarak uzanan şefkatini sarılıyorum, dört yanımızda sağlam duvarlarla yükselen ispirto kokulu dünyanın ortasında gürültüye ve dumana sığınarak, gürültünün ve dumanın örttüğü ne varsa kutsayarak -ölmeden önce son bir kez tutabilirim ellerinden- ve tuhaf, renksiz bir dinginliği -kimi zaman şarap kırmızısı, kimi zaman kan belki de- içerek ve saçlarının omzundan dökülüşünün inceliğini bir kere daha hatırlayarak... Bu, aşkımızın ayini olmalıydı. Fakat...

Bana karın yağışını anlatıyorsun, Doğu'nun karlarını bildiğim gerçeğini kaldırarak aradan. Doğu'nun cahili olarak dinliyorum seni. Sesinde şarap tadı var, yumuşak, uysal ama gizliden isyan eden bir inceliş... Bunu yalnızca ben biliyorum. Burnun kıpkırmızı oldu. Gövdeme yaslan, gövdeme çırlıçılak. Çıplaklık dediğimiz şey ne ki gerçekte? Ya üryan olmak? "Ayıpsız bir çıplaklığın adıdır üryanlık" diyorsun, "aşk bunun için var". Bunu kaçarak öğrenemezsin. Yıllar önce sana nasıl âşık olduğumu hatırlıyorum tenimdeki ürpermeyle. Saçlarından kurtulan kokuya karşı

koymalıyım. Burası dünya. Sonra ben, belki eskiye yenilmenin, geçen zamanın imkânsızlığının eline düşmenin, çağırmanın, gel(e)meyişin; belki hayatı yeniden başlatacak bir ihtimalin kurbanı olmanın korkusuyla bir hikâyeyi içimden sessizce, bir kar yağar gibi tekrarlıyorum. Saçlarını seve seve, gözlerine baka baka tekrarlıyorum. Böylece sağalacağım belki; ne varsa içimde çok eskiye, bitmiş bir geçmişe göndereceğim. Yaşamaktan korktuğum her şey, eskide benim yerime yaşanıp bitmiş olacak. Kader, kendini bir daha tekrarlar mı? Bilmiyorum. Ama bunun mümkün olmayacağı fikrine sığınyorum. O kadar...

Kar, günlerce, hiç durmadan, hiç durmayacak gibi yağdı. Gökyüzünde binlerce, milyonlarca beyaz kuş vurulup düşüyordu yere. Dağlar hızla ağardı, ova hızla bütün renklerden arındı. Geceyi ve gündüzü aynı ses esareti altına aldı. Dağların arasından korkuyla geçerken, kurt ulumalarının ay ışığına karışıp şavkıdığını gördüm. Huri'yi, yani seni böyle bir kar aralığından görüp sevmiştim. Sonra mevsimler gelip geçmiş, bahar yazı, yaz güzü kovalamış, kışlar yazlara, güzler baharlara karışmıştı. Sevdamin üstüne kaç kar daha yağdı bilmiyorum; böyle bir kışa daha eriştiğimizde istedim seni. Sonra dönüp geldim suçlu gibi. O gün dama çıkıp dünyanın ıssızlığını dalgalandıran bir sesle adını haykırıştım. Ateşler içinde günlerce yatmak zorunda kalışımın başlangıcı o haykırış, o çığlıktı. Anlamını hiçbir zaman sana ulaştıramadım. Hep eksildi, hep eskidi, küçüldü, kayboldu. Yorganın altında titrerken mafsallarım da dolaşan senin etin, senin kanındı. Hiç uyanmayacağım uykulara dalıyor fakat rüyalarım da yalnızca seni, kar ortasında bir gül gibi açan seni görüyordum. Akşamları gün batarken bütün seslerin katılaştığını, keskinleştiğini duyuyordum. Güneşin kızılığı bile gelip karın üstünde donuyordu. Ateşin donduğu akşamlar... Bu saatlerde karşı evlerin çatılarının üstünden simsiyah bir bulut gibi kargalar geçiyor, çığlıkları gökyüzünü bir kâğıt gibi yırtıyordu.

Dün gece gördüğün rüyayı bir kere daha anlat. Unutuyorum yüzüne bakarken.

Köpükten fanuslar içinde çoğalan bedenlerimizin ağır ağır boşluğa yükselirken kıvrılıp katlandığını görüyorum. Ayıpsız bir üryanlık... Asırlar öncesinin sessiz ve gizlice yürüyüp gelen sırrının bedenlerimizde duraklaması... Ben şimdi, bütün bu sokakları, sokakların kesik damarlar gibi dolaştığı kenti yıkan bir çığlıkla bir kere daha doğmak istiyorum kendi varlığımdan. Orada dizlerinin kesik bir baş gibi kanadığını hissediyorum. Uzansam dokunacağım, uzansam buz gibi parmaklarını bulacak ellerim. Sonra belki bir geyik vurulacak uzaklarda gözleriyle bizi savunan. Fakat ellerimiz kanlı. Öyle özlemişim işte, bir duman gibi bütün varlığını içime çekerek ve sonsuza kadar tutarak nefesimi... Bana eşlik edebilir misin? Gözlerini bir cam fanusta dinlendirmenin aşkla arana koyduğun engeller anlamına geldiğini ikimiz de biliyoruz. Sürekli konuşurken ertelediğin hakikati çoktan söyledim sana. “Ben Mireille Mathieu” diye takdim etmek istesen kendini bütün dünyaya, en çok parmakların sevinecek buna. Tutup uçlarından bir bebeğin varlığını öper gibi öpsem. Sonra ısıtsam hohlayarak. İki beyaz öfke gibi sokakları dolaşan yabancı bir rüzgâr olup gidecek iki insan... İnsan en çok da sestir belki. Mireille Mathieu hangi şarkısıyla katılıyor aramıza?

Ter içindeyim ve gözlerim bir cetvel gibi göğü dört parçaya bölen pencere parmaklıklarında sabitlenmiş. Üşüyorum ve dünyaya hâkim olan beyazlığın bunun tek sebebi olduğunu düşünüyorum. Arada bir kargalar gelip yırtsa şu kâğıdı... Bu yeknesaklık bozulsa... Kaderin arkını başka bir yana çeviren bir şey olsa... Anne-me, ölebileceğimi söylemişler çoktan. Huri'ye bu haberin ulaşmasını istemek ayıp mı? Fakat ne değişecek ki? Huri, bana acımdan başka ne yapabilir? Belki... Fakat... Duvardan bağlamamı kim indirecek? Tutabilecek miyim mızrabı? Vücutuma hâkim olan bu

Leylak Yangını

YAZDIĞI her şey bir yangında kül olmuş. “Yaşadıklarım” diyor, “biriktirdiklerim...”. Göz ucuyla bakıyor yangının kalıntısına. “Yangın” diyor, -gözleri nemli desem bir Türk filmi seyretmeye başlayacağız, biliyorum ama gözleri nemli- “hiçbir şey, hiçbir kalıntı bırakmıyor”. Sonra bir sigara yakıyor, ironinin farkına varıp gülümsüyor. Gözleri nemli nemli gülümsüyor. Çakmağı kırmızı, alev gibi. Dikkatimi çektiğinin farkında, “Bakır kaplama bir çakmağım vardı” diyor, hemen susuyor. Sanki tutuşup kül olan bir cümle var ağzında. Hayır, hayır, ağzındaki cümle tutuşup kül oluyor bir yangında. İçimden bir hikâye yazmaya başladığımı bilse “böylesi daha doğru” diyecek, onaylayacak ikinci cümlemi. Fakat ben gerçekten bir hikâye mi yazıyorum? Bir yangında bütün hikâyeleri kül olmuş bir adamın yanında hikâye yazmak?.. İyi ki duymuyor. Ama o bütün ümidini yitirmiş. Çakmağını anlatacak olsa yangında kaybolmuş hatıralarını hatırlayacak. Hatırlayacak mı? Tuhaf. Tuhaf işte, tuhaf.

“Bir seferinde” deyip başlamak istiyorum, “bir seferinde...”, samanlık yangınından bahsetmek, hikâyeleri kül olmuş bir adam için ne ifade edebilir ki?.. Onu bu tür bir anlatıyla teselli etmek mümkün mü? Susayım bari. Fakat içimde devam edecek o anlatı, kısacık, bunaltıcı. Yeni bitirmiştik. Günler sürmüştü taşımamız. Büyük kıl çullara -ha-

ral diyoruz biz, burada etimolojisini yapacak değilim, seve-
medim etimolojiyi- dolduruyor, sonra uzun bir sırığa asıp
omuzluyor, getirip dama açtığımız büyük delikten boşaltı-
yorduk. Omuzlarımızın acısını terimizle derinleştiriyoruz.
Akşam olunca iki tas su dökünüp tozdan arınıyoruz, ya-
tıp uyuyoruz. Genzimizdeki acı sabaha kadar bir aşağı bir
yukarı gezinip duruyor. Üçüncü gün samanın içine girip
tepelemek, sıkıştırmak icap etti. Ağzımızı burnumuzu bir
tülbentle sardık. Paçalarımızı çorapların içine sokup dal-
dık. “Kısa olacak” demiştim galiba. İş bitti neyse. Ertesi
gün incecik bir dumanla yanmaya başladı samanlar. Birisi
bir izmarit atmış olmalı. Hayır, elektrik yok o zaman. Tu-
tuştı mu sönmez saman, biliyoruz. İçin için yanar. Yine de
kovalarla su boşalttık. Söner gibi oldu, sönmediğini bildik
yine de gerçekten sönmüş gibi rahatladık. Sonra bir yer-
den gene başladı tütmeğe. Günlerce yandı. Yandı karardı,
karardı yandı.

“Çocuk kahroldu” diyor, irkiliyorum. “Hangi çocuk?”
diyorum, boş bulunup. Oysa onu onaylayacak bir şeyler
söylemeliydim; “olur tabii”, “kahrolmasın da ne yapsın”
gibi bir şey mesela. Bun bu samanlık hikâyesine daldı-
ğında o anlatıp bitirmiş hikâyeyi. Suçüstü yakalandığımı
fark ediyorum, kızarıyorum. Yangın başlıyor gene. Deli-
kanlı kızı çok sevmiş. Kasabaya duyurmuş da bunu. Kimse
talip olmasın diyedir mutlaka. Fakat kız gidip başkasıyla
evlenmiş. Kasabanın fotoğrafçısı akrabası kızın. Damatla
boy boy poz vermişler. Birini de şöyle büyükçe camlatıp
fotoğrafçının vitrinine koydurmuş. “Çocuk kahroldu” di-
yor ya, hikâyesi böyle bir şey olmalı. İçim sıra tamamlıyo-
rum. Sonra da sanki bütün hikâyeyi dinlemiş gibi, içim sıra
tamamladığım hikâyenin bütününü o anlatmış gibi, “cık,
cık, cık, yazık olmuş çocuğa” diyorum. “Hangi çocuğa?”
diyor. Yanan hikâyelerden biri mi bu yoksa? Şaşırıp kalıyo-
rum. Sonra kendi kahırlarıma, kahrolmalarıma dalıyorum.

Kasaba fotoğrafçısının vitrinine bakan çocuk ben olmayım. Ankara Garı'nda -ne işimiz vardı Ankara'da?- küskün küskün bindiğimiz trenden gecenin bir yarısı seni uyuduğun koltukta öylece bırakıp nerede indiğimi bile hatırlamıyorum. Bir istasyondur işte. Uyuyordun. Sımsiyah gözlerine son bir kez bakabilme arzusuyla tutuşuyor -gene yangın işte- fakat seni uyandırırım asla o trenden inemeyeceğimi bildiğim için kendimi durdurmaya çalışıyordum. Küskün küskün, fakat yan yana oturmuştuk işte. Küseriz ama vazgeçmeyiz gibi bir şeydi bu. Böyle bir anlamı vardı bunun mutlaka. Ama onun elinden bir anda kurtarıverdim yakamı nasıl olduysa. Gençtim tabii, gururluydum. Suçlu da sendin üstelik. Çantamı alıp çıkıverdim. Son bir kez durup bakmış olmalıyım. Bir Türk filmi olmalı bu. Usulca öpseydim yanaklarından, uyandırmadan, usulca işte. Veda busesi... "Türk filmi" dedim ya... Sonra sen nerede uyan-dın, nerede indin trenden? Beni hiç aradın mı? "Bunu nasıl yapar?" diye öfkeli bir soruyla beni yargıladın mı? Bu yargılamanın aslında kendi kendini yargılamak anlamına geldiğini fark ettin mi?

Biliyor musun, sesini unuttum.

"Gözleri siyahtı" diyor. Ben "ela" mı dedim? Ama senin gözlerin maviydi. Oysa ben senin sesini unuttum, kokunu, yüzünü... "Gözleri siyahtı" diyor, "fakat bütün hikâyeler yangında kaldı" diyerek devam ediyor. Kalkıp gitsem... "Zaten burada neden oturuyoruz ki?" diyecek oluyorum, o yangın yerinde, o küllerin üstünde bir bina, içi seslerle, yaşanmışlıklarla dolu bir bina yükseliyor. Gözlerinde bir akşam... Camlar tutuşmuş... Ev, denize bakıyor. Ben bir denize, bir kül yığınına bakıyorum. Nasıl "kalk gidelim" diyebilirim şimdi ona? Nasıl? "Yangın kuleleri olmalı aşkların" diyor. Bir semender gibi yaşayacak bundan sonra. Bir semender gibi yaşamanın ipuçlarını vereceğim ona.

Nefsinden Başkası Değildir Gömdüğün

SONRA ölü bana fısıldadı. Eşiği geçtim ve kapıyı ört-tüm. Kapının arkasına ne zamandır orada durduğunu unuttuğum irice bir sopayı dayak yaptım. Tek silahım oydu benim, bahçenin aylardır uykularımı esir alan tekinsizliğine karşı. Ölüyü orada bıraktım ve gelip yatağıma uzandım. Sol yanımda duvarın içine oyulmuş kapaksız bir dolap var. Oyuk işte, dolap filan değil. Küçücük, gümüş kutucukların içinde mumlar yanıyor. Kokulu mumlar. Başımı kaldırım hizasındaki pencereden yana koydum. Ayaklarım kapıya ve kibleye denk geliyor. Bunun farkındayım ama yine de öyle yatmalıyım. Tehlikeye karşı koymanın tek şartı sanki bu... O anda başkaca bir şey gelmiyor aklıma. Gelse de... Ama bir bıçağım var, irice... Ekmek bıçağı. Gidip alsam mutfaktan. Toprak döşemenin üstünde çıplak ayaklarla yürümek? Şıpır şıpır... Su damlar gibi. Bu sesin yüreğime salacağı korkuyu hesap ediyorum, vazgeçiyorum. Tavanda sarkan ampulün gölgesi oynaşp duruyor. Odanın içinde tuhaf bir rüzgâr dolaşiyor. Boşluktaki bütün havayı ürperten benim korkum olabilir mi? Titriyor muyum? Yorganın altındaki bedenimi yokluyorum, sıcacık. Hayır üşümüyorum. Fakat burnumun ucu, dudaklarım buz gibi. Gözlerimin içi bile üşüyor. O küçük oyuktaki muma bakıyorum. Sanki ısına-

cak gözlerim. Oysa... Ama bunu düşünecek değilim şimdi. Ölüyü gömmeli. Ölüyü gömmeli ve çekip gitmeli.

Bahçede, o terk edilmiş bahçede yüzükoyun yatıyor. Sağ kolu -elini yarasına bastırıldığından olmalı- karnının altına kıvrılmış. Sol eli ise başından ileri doğru uzanmış. Böylece sağ yanağı da toprağa değiyor. Sol yanağı zeytin yapraklarını öperek incelen ay ışığını içiyor. Düştüğü yerde bir kurşun da şakağına sıkılmış. O son nefes bu kurşundan hemen sonraydı. O son nefes... Her şeyin bittiğini kendi kendine ilan eden son nefes... Ben onu duydum yattığım yerde. Başka şeyler de duydum. Başka şeyler... Olup biten her şeyi duydum ben. Tetiğin bir işaret parmağının son boğumunda nasıl inleyen, ağlayan bir sessizlikle gerildiğini, iğnenin kurşunu nasıl bulup ateşlediğini... Sonra toprak çattırdadı işte, ağaçlar birden bütün yapraklarını dökmek istediler. Oturduğum yerden sıçradım birden, sonra durdum, dinledim. Otların arasındaki çalı çırpının çitirtisini duydum sadece. Belki de sadece silah sesinden ürküp kaçan bir kedidir. Salonun kapısına doğru bir iki adım attım usulca. Parmaklarımın ucunda yürüyorum. En ufak bir ses bile çıkmamalı. Toprak döşemede çıplak tabanlarımın esnemesi bile duyuluyordu. Kulak kabarttım, bahçe kapısını aşip öteyi duymak istiyordum. Sanki kulağım birden beni terk edip gitti kapıya yapıştı. Bir soluğun, aceleyle alınıp verilen bir soluğun kapıya çarpışını duyuyordum.

Hiçbir şey söyleyemedim, öylece durdum. Sonra başucunda çömelip parmaklarımla yüzüne düşen birkaç tel saç -nasıl fark edebildimse- geriye, kulağının arkasına doğru atıp özenle yerleştirdim. Sabahleyin aynaya bakarken o da böyle yapmış olmalı... Sonra bana fısıldadı ölü. Belli ki şakağına sıkılan kurşuna kadar yaşama umudu vardı. O anda her şeyin bittiğinin farkına vardı belli ki. Öyle bir nefes işte... Boşluktaki bütün havayı ciğerlerine çekmek ister

gibi. Sonra bütün boşluğu dolduracak bir zehir püskürür gibi... Bir kahır, bir kahır ki...

Duvara yaslanıp seni bekliyorum. Bugün yarın bir ölünün bana fısıldayacağını bilerek üstelik. Sağ dirseğimi bütün koridoru ısıtır ümidiyle yerleştirilmiş devasa kalorifer peteğine dayamış olmalıyım. İnsan hatıraların içinde kendi fotoğrafına bakamıyor ki. Ayakkabılarımın rengini hatırlıyorum. Pantolonumun da. Bütün ağırlığımı sol ayağıma yüklemiş, sağ ayağıma boşlukta kıvrımışım. Sol elimle sağ elimin işaret parmağını yakalamış olmalıyım. Bir yarım, diğer yarımından kaçır gibi, bir yarım diğer yarımı tutar gibi. Fakat bunun bir gerçekliği var elbet. Kendinden kaçarak yaşayan biriyim nihayet. Sana kaçarak... Belki... Yine de saçlarını kestirmişsin. Oysa... Bunu sana nasıl söyleyebilirim ki? Adını çiçeklerle süslemeyi ne kadar da istemiştım, nergislerle, güllerle. Hatta en çok da adı insanlara en mahrem olan çiçeklerle... Söylesem... Karşıdaki pencereyle, onlarca çerçeveye bölünmüş, koridorun bir ucundan bir ucuna uzayan pencereyle aramda yalnızca üç-dört adımlık bir mesafe var. Ölümle aramdaki mesafeden daha uzun. Seni severken hep böyle, bu kadar yakınım ölüme. Bunu yüzümden okuyabiliyorsun. Bu yüzden geçip gidiyorsun yanımdan. Ama geçip gidişinle bir haber bırakmayı da ihmal etmiyorsun. Ne diyordum, ayakkabımın rengini hatırlıyorum, pantolonumun da. Önüme bakarak yaşıyorum, ayaklarımın ucuna. Z. T. de öyle diyor, "biraz başını kaldır, kamburlaştın iyice". Küçükük bir adamın kamburlaşması ne tuhaftır değil mi? Uzun adamlar kamburlaşır hep, uzun adamlar kamburlaşmalıdır.

Kedileri var Z. T.'nin, onlarca. Her taraftan çıkıveriyorlar. Pencereleri asfalta bakan evimin üst katında yaşıyor. Tek başına. "Evelce böyle değildi" diyor. Düz ayakmış ev. Sokağa bakıyormuş bildiğin. Önünde de geniş bir sahanlık varmış. "Rahmetlinin sağlığında arka bahçe gibi buraya da

Rüya Melekleri

RÜYA MELEKLERİ beni alıp götürdüklerinde harman yerinde, iki uzun mercimek tığının arasında, incecik bir yorganı bürünmüş uyuyordum. Hemen yanımda babam da uyuyordu. Onu da başka rüya melekleri alıp, başka yerlere götürüyorlardı. Gidip kuşlarla birlikte bir pınarın başında uzun uzun dönüp durdum. Kanatlarının altına doldurdular sıcak havayı kavisli dönüşlerle getirip yüzüme çarpıyorlardı. Rüya meleklerinin o kuşların arasında dönüp durduklarını ama görünmediklerini biliyordum. Onların beni gördüklerinden emin olduğum için ara sıra gülümsemeyi ihmal etmiyordum.

Şilteyi sererken babam poyraz tarafına son bir kez umutsuz gözlerle bakmış, ağzında ıslattığı parmağını havada bir süre boş yere tutmuş, sonra gene aynı umutsuzlukla; “fıs bile yok” demişti. Küfür gibi bir şeydi “fıs bile yok”. Fakat babam öyle isyan edenler taifesinden olmadığı için, bunun küfür değil de sitem olduğunu düşünmüştüm. Oysa aynı “fıs bile yok”u mesela halamın kocasından duyarsam galiz bir küfür olduğuna yemin edebilirdim. Babamınki olsa olsa sitemdir, ötesini düşünemez, beceremez. Burnunu sıksan canı çıkacak bir hâlde yere, sağa sola saçılmış samanların üstüne çömeldi, dikkatle bir sigara yaktı, testiden bir miktar su döktü, yerden aldığı bir çöple ıslattığı samanları karıştırmaya başladı, karıştırdı karıştırdı,

nihayet toprağa ulaştı, bir miktar daha su dökerek çamur yaptı. Başını kaldırdığında dağların sırtından ayın doğmaya başladığını fark etti. İçine bir ferahlık çöktüğünü onun bu fark edişini fark ettiğimde anladım. Fakat ondan bana geçen bu ferahlığın ne kadarı benim de ayın doğduğunu fark edişimle, ne kadarı babamın fark edişini fark edişimle ilgiliydi, bilemedim.

Ayın doğuşuyla beraber incecik, titrek bir rüzgâr yaladı toprağı, toprağa tutunan samanları, iki yanımıza uzanmış mercimek tığlarının yüzünü. Rüzgâr ancak incecik tozları uçuşturuyor, getirip yüzüme, gözüme, genzime dolduruyordu. Babam kalkıp bir kere daha havayı yokladı, diliyle ıslattığı parmağını boşlukta bir müddet tuttu, sonra bir iki adım atıp mercimek tığına ulaştı, avuçladığı samanları boşluğa doğru savurdu. Ayın ışığında sihirli bir tül yayıldı boşluğa, samanlar olduğu yere yavaşça indi. Boşlukta sadece toz kalmıştı. Bir süre olduğu yerde asılı kaldı, incecik rüzgârın titreyişleriyle dağılıp geceye karıştı.

“Geceyi yayan rüzgâr” dedi babam, kendi kendine, sayıklar gibi. Bunun anlamı neydi, bilemedim. Uzun uzun düşündüm ama sormadım bir türlü. Üstüme yorganı çektiğimde babam da mercimek tığının alt başında uzun bir namaza durdu. Namaz uzadıkça babamın da uzadığını fark ettim. Ay ışığında beliren ince, hafif gölgesi ötedeki mezarlığı aşılıyor, bayırın arkasındaki göle düşüyordu. Bunu nasıl görebildiğimi anlayamadım bir türlü. Namazı bitirince sormaya karar vererek yorganın altında büzülüp bekledim. Ay, gelip üstümüzde duruncaya kadar uzadı namazı babamın. Nihayet kendi gölgesi toprağa bir seccade gibi yayıldığında sağına soluna selam vererek namazını bitirdi. Dua faslı namaz kadar uzun sürmedi. Oysa uzun uzun dua ederdi hep. Gelip yanıma sokulduğunda önce tuzlu kokusunu duydum. Kıpırdanışından uyumadığımı anladı fakat yine de “uyumadın mı?” dedi. Bildiği halde sormasının ve

onaylatmasının bir anlamı olmalıydı. “Gölgen” dedim, “gidip gidip göle düştü”. “Uyumuşsun”, dedi, gülümsediğini hissettim, “melekler gelip götürmüşler seni”.

Kuşlar bir süre sonra beni pınarın başına indirdiler. Elimi yüzümü yıkarken harman yerinin tuzlu tadını aldım. Sonra avuç avuç su içtim. Derken elinde bir testiyle amcam çıkageldi, eğilip testiye yalaktan doldurdu. Testinin suya değdiği yerde önce bir halka açıldı, sonra o halkanın yırtıldığı yerden tuhaf bir ışık yayıldı suyun yüzüne. Sanki bir ayna sessiz sedasız, esneyerek kırılıyordu. Amcamın kırılan aynayla dağıldığını gördüm önce, sonra yavaşça suyun yüzünde toplandığını. Neden oluktan doldurmadığını soracaktım, bakışlarında yakaladığım bir anlam bana “vazgeç” dedi, sustum, peşi sıra yürümeye başladım. Testiyi kurumuş çayırın üstüne oturtup kibleye döndü, kollarını çemredi, ayakkabılarını, çoraplarını çıkarıp abdest almaya başladı. Seyrek, kırçıl sakallarının ucundan damlayan suları melekler topladı. Sonra harman yerine doğru yan yana yürüdük. Berideki tığlar büyük birer mezarı, ötedeki mezarlar küçük birer tığı andırıyordu. Dedemin mezarının yanına gelince durduk, dua ettik, okuduk. Testinin yarısını mezara boşalttı amcam.

Babamla göz göze geldiğimizde gördüğümün bir rüya olduğunu anladım. Sonra dönüp dedemin başucuna dikilmiş, şekilsiz –fakat neden şekilsiz olsun ki?- koca, yassı taşa uzun uzun baktım. Mezarlıkta ondan daha irisi yoktu. Kağınyla getirmiş dedem karşı dağlardan. Belki babası için ama kendisine nasip olmuş. Toprağa gömülen yerden bakınca ayakları kesik bir adama benziyor. Göbeği var enikonu ama omuzları biraz çökük, başı da söbece. Oturduğu yerde geriye doğru yaslanmış, arkasında bir sap yastığı var. Belki ayakları yorganın içindedir. Amcam ölmeden önce böyle oturmuştu en son, karşılamak için Azrail’i. Yatarak gidemezmiş ölüme, saygısızlık olurmuş. Üstüne atılıp

Sen “Yaz” Demeseydin

SOKAĞA bakan pencerenin önünde oturup bekliyorum günlerdir. Ara sıra camı aralayıp kafamı çıkarıyorum, eğilip, uzayıp giden sokağın iki yanına doğru bakıyorum. Akşamları rıhtımdan neşeli kahkahalar yükseliyor. Vakit ilerledikçe kahkahaların yerini sarhoş naraları almaya başlıyor. Bazen sabaha kadar öylece kala kalıyorum oturduğum yerde, rıhtım boyunca sıralanan martuların çığlıkları apartmanların, iş hanlarının duvarlarına, camlarına çarpa çarpa, sokakların kıvrımlarında dolana dolana; bazen kırmızı kiremitli çatıların üstünden aşarak, bazen kaldırım taşlarını yalayarak gelip pencerenin önünde birikiyor, başka bir sese, bir patlamaya dönüşerek kendini tekrarlayıp duruyor. Yüzümde, saçlarımın arasında bile hissettiğim bu sesle konuşuyorum bazen, bana ne beklediğimi soruyor. Doğrusu önceleri bir sese, yüzlerce, binlerce martının çığlığının birleşmesinden, kaynaşmasından oluşan bir sese izahta bulunmanın, bir şey anlatmanın hatta gittikçe dertleşmeye, iç dökmesine dönüşen bir diyaloga girişmenin anlamsızlığını, daha doğrusu bu anlamsızlığın içime düşürdüğü korkuyu, endişeyi yaşamadım değil. Ama zamanla alıştım. Hayır, delirmiyorum. Bu kadar uzun ve ne zaman sonuçlanacağı bilinmeyen bir bekleyiş, akıl dışı ve hatta korkunç olan her şeyi sıradanlaştırıyor. Sonra ben o sesin,

o çığlıkların toplamı olan tek bir sesin, kimi zaman hafif bir rüzgâr gibi kaldırımında dolaştığını, tozları ince ince savurduğunu, derken harika bir kavisle duvara tırmandığını, gelip pencerenin camını şingırdattığını, büyük bir yangının dili gibi kıvrılıp çivilerini, cıvatalarını, anahtarlarını, testerelerini, koyu yeşil matkaplarını, renk renk tornavidalarını, kerpetenlerini, penselerini, askılıklarını sokağa taşan tezgâhına sıralayan hırdavatçının dükkânına girdiğini, oradan serinleyip renk değiştirerek çıktığını görüyorum. Gelip karşımda duruyor ve ne beklediğimi soruyor. Yüzüne, kendi varlığımdan başlayan, sonra büyüyüp bütün dünyayı, evreni, tanrıyı ve gerçek ya da gerçeklik adına ne varsa hepsini kuşatan, içine alan bir şüpheyile bakıyorum. Bu onu ürkütüyor belli ki. Dönüp gidiyor, sokakları, çatıları, pencereleri, dükkânların duvarlarını hatta mutlaka sokağın caddeye birleştiği köşedeki berberi dolaşım geri geliyor. Bu kısa seyahat onun kendisini yenilemesi ve yeni bir soruyla karşıma dikilmesi içindir.

Ona, seni beklediğimi söyleyebilir miyim? Dahası söylemem onun anlaması için yeterli olur mu? Kasabadaki evde dört yıl, hiç vazgeçmeden, saniye saniye, saat saat seni beklediğim gibi burada da, kentin tam göbeğinde, kentin ve kentin başka adları olan gürültünün, pislüğün, bin türlü desisenin, çirkinliğin, kösnüllüğün, arsızlığın, namussuzluğun, havasızlığın, susuzluğun, Allahsızlığın ve insansızlığın göbeğinde seni beklediğimi... Bir kelime olarak, tek bir kelime, her şeyi başlatan ve bitiren, örten ve açan, azaltan ve çoğaltan bir kelime olarak...

Kusursuz bir bekleyişti, kusursuz ve sınırsız. Bazen bir rüzgâr olarak gelip kapıyı yoklardın, bazen merdivenin basamaklarında dolaşan bir ayak sesi... Kalbim küt küt atmaya başladım, kapıya koşardım hemen. Kasabadaki evde de pencerenin önünde saatlerce oturduğum oldu. Sebepsiz değildi beklemem; bana her an, sebepli sebepsiz, günün

herhangi bir saatinde gelebileceğini sezdirirdin. Böyle bir sezgiyi içime bırakıp giderdin her seferinde. Ne zaman evden bir iş için ayrılısam, ne bileyim pazara, markete yahut bir dostu ziyarete gitsem, bir çay bahçesinde beş dakika soluklanmaya niyetlensem gelip kapıda kalacaksın diye elim ayağım titremeye başlar, hemen eve dönerdim. Gene de gelmezdin. Fakat gelmeyişinle dolan her günün ertesi daha kesin bir gelme vaadiyle tutardın kalbimi. Böyle böyle değişip yenilenirdi evimin içi. Duvarlarla konuşmaya da böyle başladım. İşte sonra o kelimeler sen olarak -fakat hayır, belki de sen kelimeler olarak- dolaşmaya başladı evin içinde, dolaşmaya ve benimle kendileri olmayan kelimelerle konuşmaya... Belki de ertelemeliyim bunu anlatmayı.

Bir öykünün -belki de bunun, yazmakta olduğumun- karşıma kurulup bana hesap sorması da o günlerde, seni beklerken, sana yepyeni bir isim aradığım günlerde gerçekleşti. Evet, sana yepyeni, senin olmayan, kimse tarafından sana verilmeyen, kimsenin sana kendisiyle hitap etmediği bir isim bulmak istiyordum. "...” dedim belki de bir süre. Oysa bir ismin vardı senin ve herkes seni bu isimle biliyordu. Zaten benim için mesele de burada başlıyordu. Başkalarının sana bir isim vermesi yahut da sana verilen bir isimle seslenmesi sana hükmetmeleri anlamına geliyordu. Bunun kesin bir doğru olduğunu iddia etmiyorum elbette. Yine de bir şeyin isminin ona hükmetmenin değişmez ilk vasıtası olduğuna inanmaya devam ediyorum. Bazen kesin olmayan doğrulara inanmayı da tercih ettiğimiz oluyor mu? Kim bilir? Fakat bir şeyin farkına vardım; bir hükme ulaşırken bazen başkalarının, benim dışımdaki herkesin kıstaslarına başvuruyorum. Bu da kendi kıstaslarımla vardığım hükmü değiştirmem anlamına geliyor. Bunun, içimde sebep olduğu ikilik bir yana, aslında kendi kıstaslarımla vardığım hükmü, dışarda birine anlatmaya çalışırken, onun dünyası ve kıstaslarıyla -üstelik farkında olmadan-

Yay da Bizdik Ok da

ADIMI KOYMAK için o köhne evin kapısını çaldığında, karanlığın içinde günlerdir devasa bir kuş gibi kanatlarını gere gere dolaşan rüzgâr, telekleriyle sırtını dövüyordu. Bu devasa kuş, bir hafta boyunca hiç durmaksızın çıgıllıklarıyla kapıları, bacaları yoklamış, pencerelerin aralıklarından, kapı kovuklarından evlere, odalara girmiş, küçük yüreklere korku salmış, derken gökyüzünü örten kapkara bulutları yırtarak uzaklaşmış, ovayı çevreleyen dağların doruklarında dolaşmış, geri dönülmeyecek uzaklara, adı sanı duyulmamış hiç bilinmeyen ülkelere gider gibi olmuş, nihayet kanatlarının altından bütün evreni örtecekmiş gibi yağan bir karla dönmüştü. Üç gündür ara vermeden yağan kar, onu susturmuş, sakinleştirip göğün altındaki gizli yuvasına kondurmuştu. Yine de ara sıra çıkıp ovayı, ovanın ortasında korkulu bir düşün kucağında uyuyan köyü alan talan ediyor, bahçelerdeki ağaçların dallarını tutmuş karları indiriyor, savuruyor, götürüp duvar diplerine yığıyordu. Biraz da kar aydınlığının yardımıyla bulmuştun yolunu.

Kıbleye bakan pencerenin önünde durdun, başını kaldırıp bilmem kaçınıcı defa parmaklıkları saydın. Uzun, ince, boylamasına yedi tane demi, uçları mızrak gibi yassılanmış. Bastığın yeri yokluyorsun, dizlerine kadar çıkan karın içinden toprağa ulaşmak istiyorsun sanki. Sonra ayak parmaklarının ucunda yükselerek cama vuruyorsun. Ellerin

titriyor. “Soğuktan” diyorsun önce, sonra hemen vazgeçip “yaşlılıktan” diye düzeltiyorsun. Dudaklarında -soğuktan mı bu kadar morlar- bir tebessüm başlıyor, gittikçe pembeleşen yanaklarına doğru yayılıyor. Yaşının kadını olmak diye bir şey var. Neden daha genç olmak isteyesin ki! “Böyle bir gece miydi?” diye soruyorum, “hayır, hayır” diye başlıyorsun, “ilkyazdı, ekinler gömgöktü” daha diyorsun.

Dedim ya ekinler gömgöktü. Yaylaya yeni çıkmıştık. Akşam bir ay doğdu, bir tuhaf, her zamankine benzemiyor. Değişik bir şey var bu ayda. Belki yalnızca ben öyle görüyorum ama var işte. Yok, yok çünkü ay değil bu. Ablama söylesem güler mi bana? Babam sol yanını toprağa vererek bir kayaya yaslanmış, sağ elinde bir çöp toprağı eşleyip duruyor. Dişlerinin arsında da bir şey var. Sürüyü yatağa yeni vurmuş, bir iki saate ağıl kapısının ipini çözer, alır götürür karşı yamaca. Sabaha kadar koyunlarına türküler söyler, kaval çalar. Mor koyununun ayrı, bastık koyununun, emlik koyununun ayrı ayrı türküleri var. O karşı yamaçta söyledikçe ayın ışığında eriyen sesi sıcacık akıp gelir, kıl çadırın üstüne bir kuş gibi konar. Sabaha kadar uyur uyanır o kuşun varlığıyla huzur buluruz. Arada bir babam da bakıyor aya. Döşü yaz kış açık. Belek, çadırın arkasından hızlı fakat sakın adımlarla belirdi birden, gelip babamın ayaklarının dibine kıvrıldı. Öylece ay ışığının altında taş kesilecek sandım ama çok sürmedi o da başını kaldırıp aya bakmaya başladı. Uludu uluyacak diye bekledim, inlemedi bile. Oysa ay böyle şavkıdı mı ulumadan duramazdı. Ablak elinde bir bakır kazanla çıktı çadırdan, kalayı parıl parıl yüzüne vuruyor. Sanki bir ay da onun iki elinin arasında var. Sessizliği ara sıra bizi bir ıslıkla selamlayan gece kuşları bozuyor. Bunlar terzidir mutlaka, geceyi biçiyorlar. Ta yükseklerden, bakınca görülemeyecek kadar yükseklerden geçiyorlar. Yalnız sesleriyle tanıyoruz onları. Babam bir gece, ama karanlık, ay yok, bir damla ışık yok,

öyle bir gece, dar bir geçitten geçiyor. Omzundaki heybe-
de kıymetli bir şeyler varmış, neyse artık, söylemez. Eş-
kıyalar bekliyor kayanın başında. İçlerinden biri kocaman
bir kaya parçasıyla yükleniyor tam iki küreğinin arasına.
“İh” demiş, nefesi kesilmiş. Sonra hemen yanında birile-
ri varmış gibi; “yürüyün, yürüyün eşkıya sekiz biz dokuz”
demiş. Fakat onun yalnız olduğunu biliyorlarmış, birisi
seslenmiş; “yürü yürü” demiş, “yalnız olduğunu biliyoruz
ama mademki o taş seni yıkmadı, mademki bu kadar yiğit
bir adamsın, uğurlar ola” demiş. “O gece de” diyor babam,
“kuşlar gökyüzünü biçiyorlardı.”. Gözleri etrafı seçemez
olmuş da yolunu onların sesine uyararak bulmuş.

Camı tıklatınca hemen yatağın içinde doğruldu. Haber
bekleyen yüreği çırpınıp durmuştu kafesteki kuş misali.
Seslendi, hemen sonra fırladı, dönüp kapıya geldi. Ben de
dönüp sofaya, kapının önüne vardım. Yalnız sabah ezanı
okunurken yakaladığı ahenkle açıldı kapı. Şaşırdı, kapının
sesini sevdi. Boşlukta dağılıp giden sesi tutup okşamak
ister gibi elini salladı. Belki de uğurluyordu, -bu kapının
önünde çok ağlayacağım. Sesini bir insanı yaşatır gibi içim-
de yaşattığım bu kapının bizi terk ettiği günlere de ulaş-
cağım çünkü. O ölünce sustu kapı, önce sesiyle sonra var-
lığıyla terk etti bizi. Bu kapının önünde çok ağlayacağım-
uzak bir yerlere ulaşan bir anlam olacağını umuyordu.
“Müjde” dedim, yabancı bir sesle, sonra bir kere daha, bu
sefer ayarlayarak... Titreyen elleriyle ellerimi tuttu. Soğuk-
tan ya da heyecandan değil, yaşlılıktan titriyordu onun da
elleri. Ama belki bu sefer yaşlılıktan değil de heyecandan-
dır. Daha kapıyı geçmeyi akıl edemedi rüzgârın uğultu-
su sofayı doldurdu, kapı bir sarsılıp açıldı, sonra uğultuda
kaybolup giden sesiyle yeniden kapandı. Kapının dövme
demirden zerzesi, olduğu yerde sallandı, kapının döşüne
döşüne küt küt vurdu. Rüzgârın uğultusunu aşan tek se bu
oldu. Neden sonra eteklerimizi toplayıp içeri girdik. “Böy-

Au

BABASI önce bir keklik vurdu, kınalı keklik. Yaz ortasıydı. Ekinlerin sarısının üstüne kan damlar gibi oldu. Ta uzaktan, dağın neredeyse tepesinden bakınca aşağıda sapsarı genişleyen ovanın ortasında kıpkızıl, büyücek bir leke görünüyordu. Koşarak indi. Terini gömleğinin yeniyle silerek dikildi karşısına. Baktı, baktı, baktı... Sustu sonra. Derken “susadım” diyebildi. Babası ıslak saçlarının arasında parmaklarını gezdirdikten sonra eşikte duran küpten bir tas su alıp verdi. Çenesine doğru inen terin ıslaklığını ince bir toz örtmüştü. İncecik, kahverengi izler vardı yüzünde. Kendine gelince çeşmeye gidip yıkadı. Yüzüne çarptığı su önce tuzlu bir tat bıraktı dudaklarının kenarında, sonra giderek seyrelti bu tat. Ötedeki salkımsöğüdün gölgesine sığınınca dişlerinin arasından tıslayarak; “yeme-yeceğim işte” dedi.

Kekliğin tüyleri küllüğün üstünde ince bir rüzgârda savrulup dağılıyordu.

Sonbahar yağmurları ovayı koyu kahverengiye boyamaya başladığında, aşağıdaki kavaklığın arasından bir tüfek sesi geldi. Bağlarda üzümler, teveklerde yapraklar gittikçe kıpkızıl bir rengi kuşanıyordu. Bağın sınırındaki bademler de, kayısı ağaçları da... Bu sefer bir çift boz kuşla geldi babası eve. “Üveyik” dedi. İçinde bir ses duydu çocuk, bir şey “cız” dedi küçücük bir an içinde. Kurşunla vurulmuş kuş-

lar kurşunî renkтейdi. Buna şaşırđı. “Vurulunca kurşunun rengini alarak ölüyor kuşlar belki de” diye geçirdi içinden ama hemen aklına kınalı keklikler geldi. Gidip bir taşın üstüne oturdu, tuhaf bir nağme bulup ıslık çalmaya başladı. Boğazındaki düğüm yavaş yavaş çözüldü. Dönüp bağlara baktı, kaysılara, bademlere... “Her şey kıpkızıl kan” dedi, sustu. Sustu ve yutkundu.

Annesi gene küllüğün kıyısında kuşların tüylerini yolar, karnını yarıp temizliyordu. Keklikleri de aynı böyle, tam da orada, küllüğün kıyısında temizlemişti. Bu seferki kuşların tüyleri çamurlara yapışuyordu. Kanları sadece annesinin etekliğini boyuyordu. Sonra gene tıpkı keklikte yaptığı gibi süpürge otlarından bir ateş tutuşturdu annesi. Kuşların yolunmuş kanatlarından tutup ateşin üzerinde gezdirdi. Ateş dansı dedikleri bu olsa gerekti. Gülümsedi buruklukla. Dişlerinin arasından; “yemeyeceğim işte” diye tısladı bir kere daha. Kalkıp koşmaya başladı bağlara doğru. Büyüyünce; “ovayı kana boyayan bir av” diye başlayan bir şiir yazacaktı. Sonra bir yerinde; “bağları kana boyayan, ağaçları ve gölgelerini...” diyecekti.

Kış gelip bütün dağları, ovaları kar tutunca babası tüfeğini omzuna asıp gitti. Sabahın körüydü. Ezan ya okunmuş ya okunmamıştı. Babası oturmuş önce tüfeğini muayene etmiş, çiftelisini kırıp namlulara mermi sürmüş sonra da “şak” diye bir sesle kapatmıştı. Kuşluk vakti indi dağdan, iki beyaz tavşanla... Babası bu sefer de dağların karını vurmuştu. Dağların ve ovaların. Birazdan bütün ova ve dağlar kanamaya başlayacaktı. Annesi maharetli elleriyle soydu tavşanları, götürüp derisiz bedenlerini karın üstüne attı, eğilip bir o yana, bir bu yana çevirerek kara buladı. Gövdelerinin değdiği yerde incecik bir kanama başlıyordu. Yemeyecekti. Dişlerini sıktı, sıktı sustu. “Yemeyeceğim” bile diyemedi.

...